Atasözleriyle Fabllar Serisi-3

DAĞCI AYI

içindekiler

DAĞCI AYI

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde dağcılığa meraklı bir ayı varmış. Küçük yaşlardan itibaren günlerini dağlara tırmanmakla geçirirmiş. Oysa ayılar içinde en büyük fazilet okuyup büyük işler yapmakmış.

Ormanda yaşayan ayılardan kimi doktormuş olmuş kimi mühendis. Kimi bilge emekli, ama hepsi de yetenekli mi yetenekli. Büyükler sabırla dağcı ayının bir marifetini görmeyi beklemiş. Okumak dururken dağcılık da neymiş? Az sabretmemişler onun bu işlerine, çok akıl danışmışlar yaşlı birilerine. Ama bizim ayı azimli mi azimli, kanca ve ipiyle sevimli mi sevimli.

Bir gün yavrusuna çevrenin tepkilerini aktarmak istemiş dertli ana, dertliymiş onu doğurduğundan bu yana:

– Bak ha oğul, ormana çıkacak yüzüm kalmadı. Gördün mü hiç dağcı ayı, dinle sözümü bu sefer, dindir içimdeki kaygıyı.

– Benim güzel anam, neden üzersin tatlı canını? Dağcılık baş tacı olacak gör işin bu yanını. Göreceksin bak, hak verecek bana bütün ayılar, seni bekliyor dertsiz, deliksiz uykular.

– Sen rüya görüyorsun ey oğul. Olmayacak duaya amin deme, ömrümün kalan günlerini de sen yeme.

– Üzülme anacığım, sabır istiyorum biraz senden, büyük bir iyilik gelecek ayılara benden. Şu karşı dağa tırmanınca vereceğim herkese güzel haberi, hayvanlar içinde yükselecek dağcıların yeri.

Konuşmalar böyle sürüp gitmiş ana oğul arasında, dağcı ayı yine de tırmanma merakında. Aslında bu merakının bir sebebi varmış, zamanla başlarına geleceklerin farkındaymış.

Dağcı ayı bakmış tepeden ormanın yakınlarına, insanlar tren yolu yapıyormuş ayıların diyarlarına. Bir zaman sonra bütün ayıların hayatı tehlikeye girecekmiş. Çünkü buralara ayı avcıları gelecekmiş. Şimdi kurşun sesleri gelmiyor diye kulaklarına, kimse kulak asmamış bizim dağcı ayının laflarına.

Kimsenin kendini dinlememesine aldırmamış dağcı ayı. Tırmanmış dağın tepesine gösterince çabayı. Gözünün önünde açılmış ayılar için yepyeni yerler, artık nasıl olsa onun sözünü herkes dinler. Çünkü avcı denen adamlar öldürmüş birkaç ayıyı, yavrusuz bırakmışlar anne ve baba ayıyı.

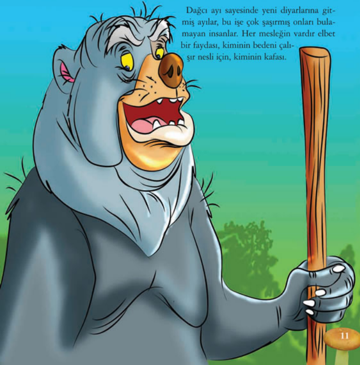
Dağcı ayı bütün dostlarını bir meydanda toplamış, olan biteni anlatmaya başlamış:

– Görüyorsunuz insanlar aramızda, tüfekleri omuzlarında. Niyetleri kötüdür dostlar, delinecek sırtımızdaki bu kalın postlar. Ayılar için insanların göremeyeceği yer buldum. Kurtuluş için artık var umudum.

İçlerinden en yaşlı olanı:

– Sana bu zamana kadar hep güldük, sonunda yaptığın işin faydasını gördük. Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır derler, Allah ömür verirse daha neler görürüz, neler. Sen de böylece yaptın ayı nesline hizmetini, hiç birimiz unutmayacağız bu iyiliğini. Haydi dostlar toplayın eşyalarınızı göç var yarın. Geleceği aydın artık dağcı ayıların.

Dağcı ayı sayesinde yeni diyarlarına gitmiş ayılar, bu işe çok şaşırmış onları bulamayan insanlar. Her mesleğin vardır elbet bir faydası, kiminin bedeni çalışır nesli için, kiminin kafası.

BİR UMUT

Evvel zaman içinde eşeklerin yaşadığı bir orman varmış. Bu ormanda eşeklerden başka yabani atlar ve zebralar da yaşarmış.

İnsanların uğramadığı, gelip geçmediği bu ormanda geniş düzlükler bolmuş. Bu düzlüklerde zebralarla yabani atlar arasında yarışlar olurmuş. Bu yarışlara eşekler çok imrenir ama hiçbir zaman onlar gibi koşamayacaklarını iyi bilirlermiş.

Günlerden bir gün genç eşeklerden biri, eşekler adına bu duruma son vermek istemiş. Ormandaki en yaşlı en bilge eşeği ziyaret ederek, fikrini değerlendirmesini beklemiş:

– Efendim, bendeniz eşek neslinin iftihar edeceği gençlerden biriyim. Yapılacak yarışta atlardan aşağı kalmayacağımızı göstermek niyetindeyim, demiş.

– Yaa! Demek eşek neslinin medarı iftiharı olacaksın. Hem de bunu atları koşuda geçerek yapacaksın, diyerek hayretlerini dile getirmiş bilge eşek.

– Evet efendim, siz bu konuda ne buyurursunuz?

– Bak evlat, taş yerinde ağırdır. Bizim gibiler her zaman eşek kalacak. Başka bir gün uçmaya özenirseniz ne olacak?

– Efendim, akıl yaşta değil baştadır, demişler. Bilseniz bende ne işler var ne işler, diyerek yapabileceklerini anlatmış genç eşek.

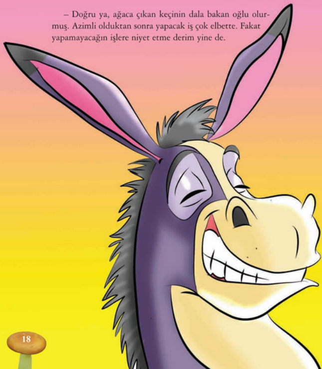
– Peki evlat, arayan mevlasını da bulur, belasını da. Anan baban şimdi ne durumda?

– Onlar da çok memnun bu durumdan, sevinçlerinden ağlıyorlar. Allah razı olsun onlardan, demiş genç eşek.

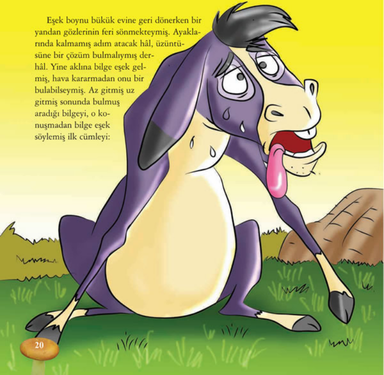
– Doğru ya, ağaca çıkan keçinin dala bakan oğlu olurmuş. Azimli olduktan sonra yapacak iş çok elbette. Fakat yapamayacağın işlere niyet etme derim yine de.

Bu görüşmeden sonra azimli eşek atlarla yarışmaya gitmiş. Bir, iki, üç yarış derken bütün gücü bitmiş. Üstelik atlar ve zebralar ona gülmüş. Sonunda bu utanç da eşeğe yetmiş.

Eşek boynu bükük evine geri dönerken bir yandan gözlerinin feri sönmekteymiş. Ayaklarında kalmamış adım atacak hâl, üzüntüsüne bir çözüm bulmalıymış derhâl. Yine aklına bilge eşek gelmiş, hava kararmadan onu bir bulabilseymiş. Az gitmiş uz gitmiş sonunda bulmuş aradığı bilgeyi, o konuşmadan bilge eşek söylemiş ilk cümleyi:

– Baş nereye giderse ayak da oraya gider. Ne zaman o başın seni yapabileceğin işlere götürür. İşte o zaman hem anan, hem atan seninle övünür. Bırak böyle olmayacak işlerle uğraşmayı, sen de öğren artık eşekçe yaşamayı. Olmaz bizden ne küheylan ne de yarış atı, karıştırma birbirine sapla samanı.

– Çok doğrusun eşeklerin en yamanı. Hem böylece boşa harcamamış olurum zamanı.
– İşte şöyle hizaya gel sen de, kendin gibi davranırsan doğru yolu bulursun elbette.

